

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297204768/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

frygteligere Eventyr, end jeg i mine meest sværmende Drømme havde haabet saa snart – Min høyre Haand begyndte mechanic, Sjølen ubevidst, at lege med Pistolen; og med langsomme, stive Skrit gik jeg ned af min Høy –

Arendse

Havde jeg da og en Arendse? – Eller var det en Dulcinea, som min IndbildningsKraft allene skabte sig, fordi den trængte dertil? – Ney, ved Cupido, jeg havde en, eller egentligere jeg havdes af en deylig, en fin og skarpsindig, en ædel, en majestetisk Arendse – en af disse skyggefulde Skjønheder, hvis Smil er som Soelens igjennem en regnfuld Himmel – hvis Vink er en gennemtrængende en uimodstaelig Straale af tungsindet Dyd – en af disse bydende, mægtige, fortryllende Brünetter, som man ikke kan see uden Ærefrygt og neppe elske uden Tilbedelse – En Arendse, med store mørkebrune, straalende Øyne, med en lille kroged Næse, en Mund hvorpaa Gratierne syntes at skjærtse, tykke kastaniebrune Lokker, som beskyggede en sneeviid Hals, to runde, elastiske, svulmende – – o Himmell – jeg glemmer mig! – men det vigtigste! – En Arendse, med en dydig, en vittig, en satt og en høy Sjæl – en Arendse, med det ømmeste Hjerter, som nogentid har slaaer bag ved et Snørliv! – Jeg havde hende – O Himmell – o mine Læsere! – O du, som Snerter har gjort følsom og øm, du som mishandlet, forladt af Verden sidder i din ensomme Hytte og læser dette Blad, for at forslaae din Kummer – lad en eneste medlidende Taare dryppe derpaa! – Jeg havde min Arendse – og nu har en anden hende! – Fordum nagende og martrende, nu snigende og dræbende Gift! – Erindring om mit Tab! – fortærende, ødeleggende Tanke! – Kilde til min Fortvivlelse, mine Uordener og mine Ulykker! – Kilde til min daglige Kummer, og mine Taarer! – naar vil du fortorres? –

Saa vit jeg kjender mig selv vilde jeg have forsmertet mit Tab, om min Arendse var blevet lykkelig – Hun er det ikke, langtfra ikke – Gjerne meer end gjerne, synes mig, vilde jeg have undt den hende, der bedre end jeg kunde have skjønned paa, kunde have belønnet og bevart hendes Fuldkommenheder – O Gud! – o Medynk! – Kummer, nagende Kummer har udtæret min blomstrende Arendse – Nu

er hun Sorgens Aftryk, Dødens Billede – Nu bringer en frygtelig Sygdom, Skrækkens Datter og Moder hende daglig paa Gravens Brede –

Arendse

Det er neppe to Aar siden, at min Arendse kom til mig, da jeg laac i min ensomme Hytte, uden andet Selskab, end min Kummer og mine Smertes – Blege og indfaldne var den døyliges Kinder, og en mat Gnist af den mig saa bekjendte Ild skimrede endnu kun i hendes Øyne – Hun forekom mig, som den lidende Dyd; – som Arria, da hun med Døden paa Læberne; med det dybe dræbende Saar i Bryster, rakte sin Pærus Dolken – og sagde – det smerter ikke min Pøte! – Med en Clementinas melancholske, afmaalte, langsomme Gang, med hendes ærverdige Kummer i hvert et Træk, med en kjæmpende og uovervindelig Høyhed, gik hun hen til mit Løye, og lagde de yderste Spidser af tre Fingre paa min zittrende Haand – »De forrige Tider er forsvundne, Ewald; sagde hun; og gik hastig bort, som om hun frygtede, at have sagt for meget – Ja de ere forsvundne, sagde jeg, og saae stivt paa det Sted, hvor hun havde staaet; og ikke en eneste veulig Taare vilde lindre mit beklemt Hjerter – O min Arendse! – min Arendse! – –

Elskov

Tilig fandt mit Hjerter en uluende Gnist af dig du Levning af Paradis, du himmelske Kjærlighed – Dønnet, som det var af sin Skabet til alle sønne og stærke Følelser, aabnede det sig let for den sødeste og meest igjennemtrængende af alle, uden enten at kjende dens Farligheder, eller den selv – – Jeg elskte, førend jeg vidste hvad det var at